



BLUE PRINT

BLAUWDruk

REDACTIE

KAdE, Haren Majesteit, BV de Gasten, Stadsgalerij en De Observant slaan handen ineen

OPENING 15 FEBRUARI, 20:00 UUR



Foto: Peter Cox

Jarenlang werden architectonische plannen en ontwerpen van designers afgedrukt op speciale 'blauwdrukken' om plannen te dupliceren. De digitale wereld heeft zowel de architectonische wereld als de ontwerpwereld totaal veranderd. Iedereen ontwerpt tegenwoordig op de computer. In New York zit echter nog een bedrijf dat volgens het originele procédé 'blueprints' produceert. Ongeveer vijftien jaar geleden vroegen kunstenaar Sebastiaan Bremer en vormgever Pieter Woudt aan collega's en vrienden of zij een 'blueprint' wilden maken, gebaseerd op een werk dat zij zagen als een 'blauwdruk' voor hun oeuvre. In 2014 gaat Bremer, ditmaal in samenwerking met SO_IL (het architectenbureau Solid Objectives_ Florian Idenburg en Jing Liu) het project herhalen in KAdE, met onder meer veel deelnemers die 'toen' ook deelnamen. Is hun visie veranderd? Wat zijn hun blauwdrukken nu? Aan de selectie van toen worden architecten, ontwerpers en kunstenaars toegevoegd die toentertijd buiten beeld waren gebleven of inmiddels interessant zijn geworden. In totaal hopen we op ca 40 'blueprints', te tonen op de benedenverdieping van KAdE in het RCE-gebouw.

In het voorjaar van 2013 werd KAdE benaderd door Ron Jagers (kunstenaar, inspirator, tentoonstellingsmaker) en Martin Honings (initiator, organisator, marketeer) met de

vraag of KAdE geïnteresseerd was in een presentatie van ongeveer twintig jonge kunstenaars met Amersfoortse binding. Sommige zitten nog steeds op een academie, een aantal is net afgestudeerd. Dit is het talent dat Amersfoort herbergt, uit disciplines variërend van grafisch, fotografie, beeldend en product design. Vers 'bloed', naast de kunstenaars die de afgelopen tien, vijftien jaar het beeld van de Amersfoortse kunst hebben gedomineerd.

De twintig kunstenaars gaan ieder een werk maken of tonen, vertrekkend vanuit het idee van de 'blauwdruk'. Waar veel van de kunstenaars en architecten in de selectie van Idenburg en Bremer volwaardige, volwassen oeuvres hebben, staan de jonge Amersfoortse kunstenaars aan het begin van hun carrière. Een interessante confrontatie.

Met dit zicht op het jonge talent in Amersfoort, gecombineerd met internationale creatieve geesten luidt KAdE haar periode in het RCE-gebouw uit. De selectie van de Amersfoortse kunstenaars is in handen van Jagers en Honings, en bestaat uit jonge talenten die eerder hebben geëxposeerd in de Stadsgalerij (de kamer van wethouder Van den Berg), Haren Majesteit en De Observant. Rond de expositie wordt een programma van optredens en (club) feesten georganiseerd.

www.blueprint-blauwdruk.nl

CONCEPTUAL DESIGNER

Lisette Appeldorn



Lisette Appeldorn (1988), onlangs afgestudeerd in de richting Product Design aan de Hogeschool voor de Kunsten Utrecht, timmert inmiddels hard aan de weg met haar eigen label.

Ze ziet zichzelf als een Conceptual Designer. Als ontwerperster is ze naarstig op zoek naar nieuwe methoden en materialen, met werk uit de beeldende kunst, toegepaste kunst, fotografie en mode. Haar laatste werk zijn tassen deels bestaand uit hout, een materiaal dat niet snel wordt verwacht bij dit product. Deze combinatie zegt veel over Appeldorn. Ze is consequent in het maken van sterke visuals, waardoor elk ontwerp sterker communiceert.

Één van haar laatste projecten is 'Raster'. Raster is ontstaan vanuit de interesse in Afrikaanse maskers. De maskers worden gemaakt van hout en illustreren gezichten die verbinding uiteten tussen mens en dier. Met haar fascinatie voor hout heeft ze met dit materiaal een nieuwe toepassing bedacht. Ze heeft vouwpatronen ontwikkeld die gebruikt worden op flinterdun hout. Elk masker op zich heeft een eigen uitdrukking. Door de geometrische vormen in de maskers is het meer futuristisch dan de traditionele voorbeelden.

Haar laatste werk, inclusief raster, is te zien op www.lisetteappeldorn.com

ELSEMARIJN BRUYS

Elsेमarijn Bruys



Elsेमarijn Bruys (1989) heeft een eclectische achtergrond in zowel mode, beeldende kunst als fotografie. Op haar zeventiende startte ze met de opleiding Reclame, Presentatie en Communicatie waarna ze op de Hogeschool van Kunsten Utrecht Fashion Communication studeerde. Afgelopen jaar heeft Bruys haar diploma behaald met het project 'Vette dinsdag'. Hierin toonde ze haar visie op het gedrag van de mens bij overconsumptie door een interdisciplinaire combinatie van video, mode en conceptuele kunst.

Bruys onderzoekt de communicatieve kracht van beeld oftewel de 'Tone of voice'. Haar doel is ruimte vrij maken voor herinterpretatie van standaarden, systemen of gewenste gedragscoderingen. Ze werkt vanuit de zogeheten Carnavaleske methode waarbij het draait om de rol van de maker en niet om het medium. Ze heeft haar werk vorm door gebruik te maken van humor, onttering, uitvergroting en verkleining. En lokt daarmee de kijker uit om te participeren of te reageren op haar werk.



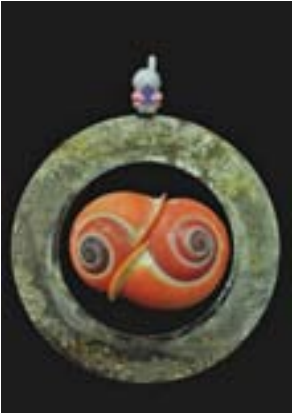
Hans Goslinga

BEELDEND KUNSTENAAR

DE VERGANKELIJKHEID TOONT DAT ALLES NATUUR IS

Hans Goslinga toont zijn unieke verzameling gevonden objecten als installatie en performance. De werkplaats van een hedendaags Natuurhistorisch museum; een visueel laboratorium met het publiek als proefkonijn, verwondering als leidraad om onze moderne ecologie te beleven. De vergankelijkheid van materialen vertelt verhalen, met een rijkdom aan structuren en patronen. Alles is natuur.

Hans Goslinga (1980) is verzamelaar, onderzoeker, maker en organisator. Vanaf 2001 was hij in Amersfoort actief bij jongerenorganisatie Per Expressie, later vervolgde hij zijn studie Biologie/Antropologie. In 2010 was hij deel van Collectief KG met de grootschalige installatie en voorstelling Micromorfose. Hij bouwde door heel Nederland festivaldecors met BV de Gasten en Koude Koffie en toonde over de jaren eigen werk o.a. bij Staalkaart, Urban Wijland, Haren Majesteit en Kaalstaart. Daarnaast werkte hij aan zeer diverse projecten en opdrachten. Sinds eind 2013 woont en werkt hij in Yoff-Dakar, Senegal. Met stedenbouwkundige Roos Limburg vormt hij daar Studio Placemakers. Zij richten zich op het behouden, benutten en verbeteren van de schaarse openbare ruimte. Tegelijkertijd krijgt het onderzoek naar vergankelijkheid daar nieuwe vormen en de verzameling gevonden objecten groeit.

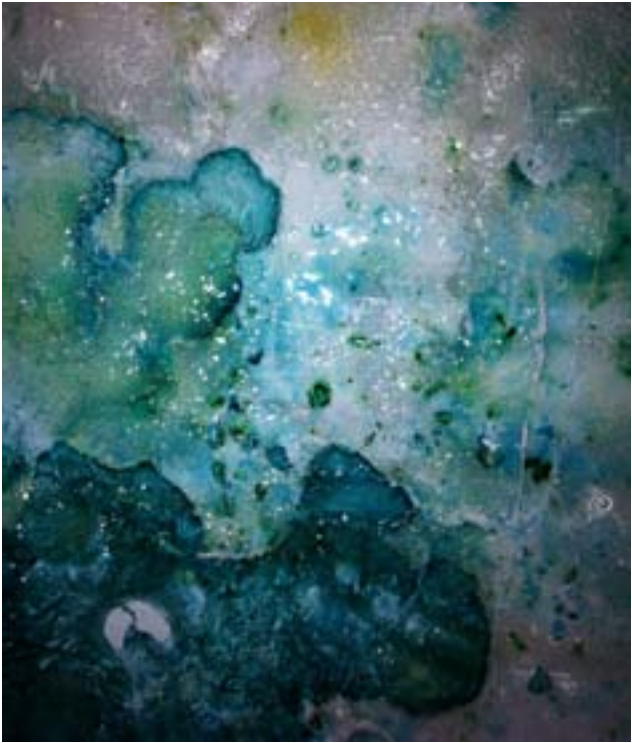


Sanne Guijt & Joël Gibbs

SCHILDER / LICHTONTWERPER

Sanne Guijt (1987) maakt schilderkunst waarbij nauwelijks gebruik wordt gemaakt van een kwast of penseel. Door de verf te mengen met bijvoorbeeld lijm en dit in zijn geheel, of gedeeltelijk, te verhitten maakt zij verschillende structuren die op het doek komen te liggen als een extra dimensie. Dit proces is slechts deels te leiden. Om grip te krijgen op het eindresultaat borduurt Guijt vaak op het doek; hiermee heeft zij de gehele regie letterlijk in de hand.

Toekomstplannen maakt Guijt niet graag, ze leeft zoals ze schildert en staat open voor wat er op haar pad komt. Graag gaat ze de samenwerking met andere creatieve geesten aan. Dat geeft haar en ook het eindresultaat extra energie. Deze keuze heeft ze ook gemaakt voor haar werk in Kade. Voor Blueprint-blauwdruk maakt Guijt een driedimensionaal werk waar de bezoeker van alle hoeken kan aanschouwen hoe het proces van een lijmtekening werkt. De licht- en mappingexpertise van Joël versterkt de ruimtelijke ervaring van het werk en voegt er nieuwe dimensies aan toe.



Joel Gibbs (1988) zette zijn eerste stappen op het gebied van ‘visuals’ (visuele, digitale kunst) bij de maandelijks terugkerende feesten van DJ-collectief Ambitiebeesten en Honderd40. Gibbs was bezig met het laatste jaar van zijn opleiding tot Mediavormgever en wilde iets nieuws proberen. Zij gaven Gibbs de kans om zijn talent te ontwikkelen. Al snel begon hij in plaats van op het scherm, zijn visuals op zelfgebouwde constructies te projecteren. Sindsdien is zijn focus meer gericht op projection mapping, ontwerp en bouw van installaties, ook muziek en soundscapes hebben een prominentere rol gekregen in de projecten. Het transformeren van een ruimte en de speling tussen licht en object is iets dynamisch. Het niet tastbare van licht, maar het enkel met het oog waarneembare wanneer licht op een object schijnt is de kern voor deze fascinatie. Licht blijft evalueren, wordt één met het object of versterkt juist het contrast in de omgeving. Gibbs creëert een tweede realiteitslaag. Een ruimte waarin de werkelijkheid even verdwijnt en men tijdelijk even helemaal kan opgaan in hetgeen dan zichtbaar en hoorbaar is.



Rachel Heemskerk & Marcel Herkelman

“As humans we have the ability to get a feeling from almost anything. This can be actions, words, nature or even objects. This movie will present you with objects combined with movement and sound. Hopefully, this will generate a story for you.” - Synopsis Canadian Sunset 2013

Afgelopen zomer studeerden Rachel Heemskerk en Marcel Herkelman af aan de afdeling Voorheen Audiovisueel aan de Gerrit Rietveld Academie in Amsterdam. Naast het individueel werk van beiden werkten ze samen aan Canadian Sunset, een film die deel uitmaakt van hun afstuderen. Zonder een duidelijk plan hebben de kunstenaars zich bij het maken van deze film laten leiden door de aantrekkingskrachten van voorwerpen, en hebben ze zich laten verrassen door wat er gebeurt als je een vervreemdende context presenteert als realiteit. Het resultaat is een film die opgebouwd is uit bekende associaties in een andere volgorde dan men verwacht. Een film die een verhaal verteld, maar waarbij in de lucht blijft hangen waar het verhaal vandaan komt. Voor KAdE gaan Heemskerk en Herkelman de film omzetten naar een visuele installatie. Nu met een duidelijke intentie. Zij gaan het verhaal dat min of meer ontstond in de film nu bewust opzoeken en visueel inzetten. Een duidelijk plan met de intentie om niet alles compleet te begrijpen. Een context creëren waarin een werk kan ontstaan dat maker en kijker verrast, en het begrip ‘realiteit’ kan oprekken.

Voor meer informatie kunt u terecht op: www.rachelheemskerk.nl en www.marcelherkelman.nl.



Daniël van de Haterd

Graffitiartiest Daniël van de Haterd (1985) heeft de laatste jaren grote sprongen gemaakt binnen de kunst en de graffiti scene. Naast enkele zeer succesvolle exposities in onder meer de Observant en de Haren Majesteit is het ook hard gegaan met zijn bedrijf Dertienhoog. Van de Haterd werkt onder meer voor verschillende gemeentes en woningcoöperaties in Amersfoort en daarbuiten. Daarnaast is hij wekelijks zelfstandig aan het werk, en kleurt met veel plezier kinderkamers, rolluiken. Ook geeft hij graffitiworkshops.

Sinds eind 2013 is Van de Haterd het officiële boegbeeld van de Benelux geworden voor het spuitbusmerk Molotow. Hij is een van de marktleiders op het gebied van professio-

nele graffiti-materialen. In deze functie geeft hij street-art demo's en workshops op verschillende locaties door heel de Benelux.

Daniël van de Haterd begon op zijn 14e te werken met spuitbussen, op dat moment nog uitsluitend op openbare plekken als gebouwen en containers. Pas sinds enkele jaren is zijn werk verhuisd van de illegaliteit naar de legale oppervlaktes zoals die van een canvas.

De laatste jaren ligt zijn focus vooral op foto-realistisch werk en zeer kleurrijke typografische lettercombinaties. De komende maanden rondt hij een aantal grote projecten af, en ook voor zijn expositie in de KAdE heeft hij grootse plannen.



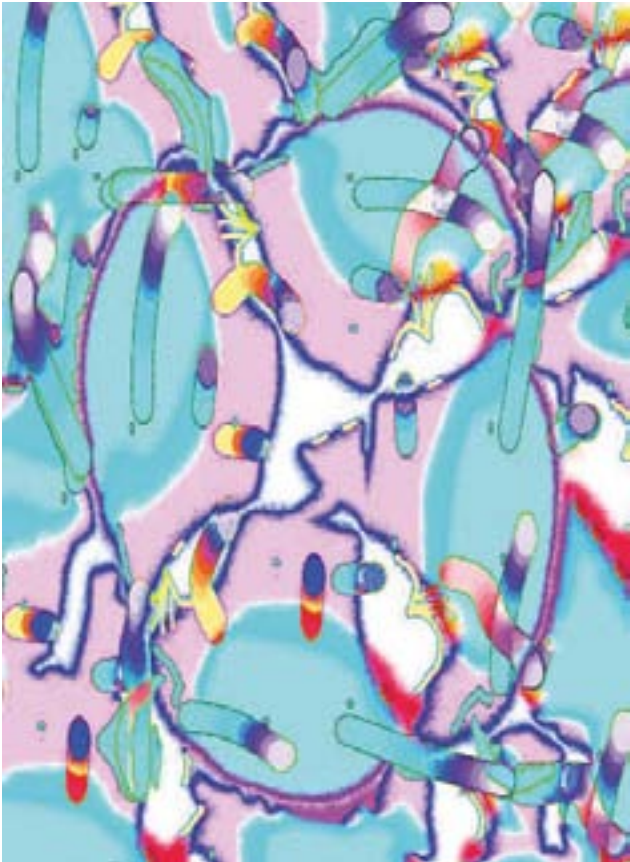
Cyanne van den Houten

Cyanne van den Houten (1994) produceert 50% autonoom werk, en 50% werk op conceptuele basis. In haar autonome werk zoekt Van den Houten de grenzen van het medium op, en wordt nieuwe media vaak ingezet als producent van het werk. Vaak begint het werk analoog en wordt het op digitale wijze uit zijn verband getrokken. En het liefst valt het weer door de risograaf of zeefdruk als tastbaar drukwerk in de hand. Alle ontdekkingen op het



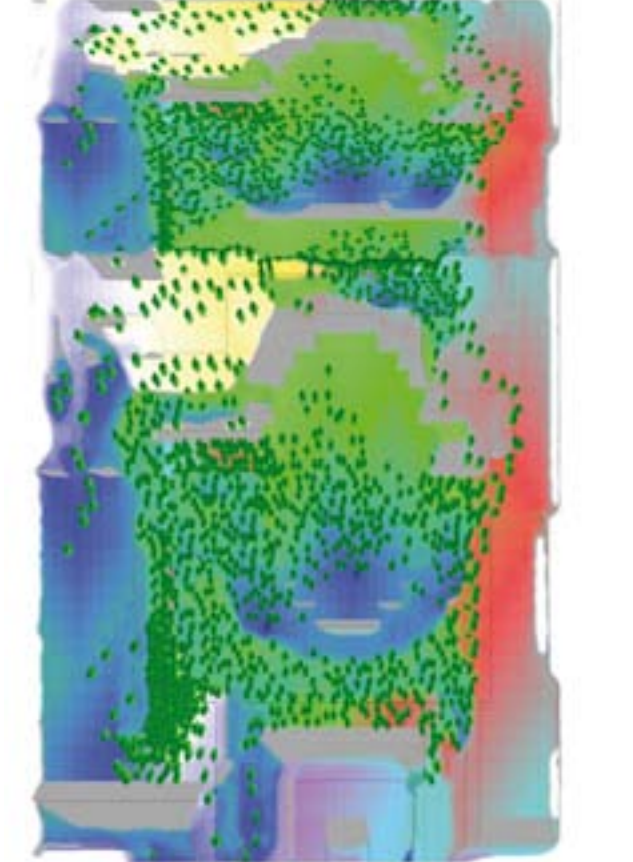
autonome vlak, wat per productie verschilt, worden ingezet (werk) vanuit conceptuele basis. Om zo bij te blijven met techniek, en wat inhoudelijk is ook nog met vorm te (kunnen) vertellen.

Van den Houten geeft graag de gebruiker een nieuwe functie op het internet, vertelt interactieve verhalen in VJ-sets, geeft een identiteit aan een expositie of maakt gewoon een boekontwerp. In alle media niet bang zijn



GRAFISCH ONTWERPSTER
ONTWERPSTER BLUEPRINT-BLAUWDruk
ONTWERPSTER BLUEPRINT-BLAUWDruk IDENTITEIT

voor de toekomst en een zwak hebben voor natuur, technologie, (informatie)systemen en onderzoek. Reageren op actualiteiten met nieuwe media is waar Van den Houten zich het liefst mee bezighoudt. Spanningsvelden (als beeldenstorm, copyright en privacy) van de digitale wereld omzetten tot ethiek of semiotiek. Onder het motto: analyseren, ensceneren en open laten voor interpretatie door het juiste te communiceren.



Sander Breure & Witte van Hulzen

ZELFPORTRET 17-05-2013 T/M 05-07-2013

De wethouder Pim van den Berg is gevraagd om vanaf 17 mei t/m 5 juli 2013 elke werkdag een zelfportret te tekenen zonder op het papier te kijken. Sander en Witte hebben op deze manier ingegrepen in het dagelijks werkritme van de wethouder en hem gevraagd zich in te leven in het werk van de kunstenaar. Daartoe ontwerpen de twee kunstenaars een tafel met een spiegel, waar de wethouder dagelijks vijf minuten voor het werk kon gaan aanzitten. Pim van den Berg zegt zelf over het project: “Toen ik me na de zomervakantie ben gaan scheren met een scheermesje, keek ik ook intensiever in de spiegel. En ook dan heb je momenten die ik herkende tijdens het tekenen; dat je naar jezelf kijkt op een vervreemdende manier. Alsof je gezicht verspringt in iets anders” De tekeningen die hij heeft gemaakt worden tentoongesteld tijdens “Blauwdruk”.

Sander Breure & Witte van Hulzen werken sinds 2006 samen aan een divers oeuvre met werken in verschillende media, gemaakt op verschillende plekken ter wereld. Hun samenwerking is ontstaan uit een gedeelde interesse in film en theater. Sander heeft een achtergrond in hedendaagse klassieke muziek, Witte in de beeldende kunst en choreografie.



BEELDEND KUNSTENAARS

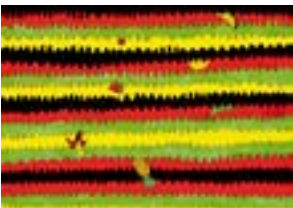
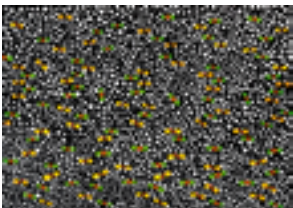
Jip Piet



Te klein om te falen. Jip Piet staat bekend om zijn durf in te winnen. Een man van vele irrationele gedragingen en nog meer woorden waarmee hij zijn activiteiten ontvouwt én mystificeert; hij lijkt ontslagen van de conventionele classificaties van de beeldende kunst . Hij is vooral bekend om zijn zwart- wit illustraties , waarin hij de tegencultuur van de hedendaagse straatbeeld laat zien. Hij laat je kennismaken met de verschillende verdraaide en afwijkende personages, de dronkaards, de buitenbeentjes en gestoorde persoonlijkheden die zijn verhalen bevolken. Gewelddadig en maniakaal, zijn personages bevinden zich in absurde en altijd hilarische situaties. Zijn omgeving scherp observerend reflecteert Jip Piet met sombere illustraties op actuele situaties. Daarbij zet hij ten volle zijn effen donkere humor in. Gestimuleerd door het buitensporige karakter van de straatcultuur, beïnvloed door het snelle leven van skateboardkinderen, met de ironie en eigenaardigheden van de non-conformist, laat hij zichzelf zien door het bespotten van individuen en de huidige samenleving.

Evengoed is dit slechts één aspect van de creaties die voortvloeien uit zijn onvoorspelbare geest. Zijn kunst weerspiegelt de toestand van zijn hersenspinsels, zijn dromen en waanzin. Recentelijk ontwikkelen zijn illustra-

ties zich in een andere richting. De kijker wordt op reis gestuurd langs bizarre dieren en vormen, die aan de ene kant de herhaling van psychedelische illustraties, meer absurd dan ooit, nabootsen en die anderzijds de gestileerde stijl uit de tatoeagecultuur toelaten in zijn composities. Visueel intens, uiterst specifiek kleurgebruik, Jip Piet's aandacht voor detail is herkenbaar in de illustraties en het onmiskenbare gevoel voor humor is als altijd aanwezig, ondanks de abstracte motiefwending en het gebrek aan personages. Voorts beweegt zijn oeuvre zich dynamisch van illustratie richting installatie. Het tweedimensionale aspect ontvouwt zich in de ruimte zodra zijn schilderijen en illustraties geplaatst zijn tussen mysterieuze composities van objecten en vormen. Of het nu zijn schilderijen, hoog bevestigd aan houten balken, zijn, of een kleine verzameling van houten en metalen vormen, de uitgebalanceerde opstellingen suggereren de harmonie binnen een evenwicht en symmetrie. De dubbelzinnigheid van dit alles impliceert het bestaan van een bepaalde volgorde, waarbij de kijker (nog) niet op de hoogte is van de regels en het raadsel bij zichzelf moet oplossen. In vergelijking met zijn zwart- wit illustraties, kan de nieuwe richting van het werk worden beschreven als minder rigide: de kijker krijgt meer vrijheid om het werk op eigen wijze te interpreteren .



Mathieu Klomp



Mathieu Klomp is gefascineerd door de menselijke drang om monumenten te maken. Standbeelden verwijzen naar een persoon – soms levend, soms dood, soms fictief. Echter, een beeltenis is zelf ook een autonome verschijning en kan een eigen karakter hebben. De beelden van Mathieu Klomp verwijzen niet naar iets externs en moeten als het ware “zichzelf uitvinden”. De beelden tonen een conflict tussen het verhevene, mythologische enerzijds en het alledaagse, persoonlijke anderzijds. Het materiaal refereert tegelijk aan marmer maar ook aan vergankelijk afval. In “Herdenking I” treffen we een ruiter aan die nog bezig is op het paard te klimmen, terwijl het paard doorgraast. Het hevige zwart-wit contrast draagt bij aan een dramatisch effect, al is het niet duidelijk wie de persoon is. Hij zou een held, een schurk, of zomaar een mens kunnen zijn - levend of niet levend, krachtig of kwetsbaar. Door deze tegenstellingen op te zoeken wil Mathieu Klomp iedere toeschouwer in staat stellen een eigen, persoonlijke “dialoog” met het beeld te krijgen.



Thirza Kok

ILLUSTRATRICE / PACKAGING DESIGNER

Thirza Kok (1990) tekent al haar hele leven, en is inmiddels een volwaardig illustrator uit Soest. Kok’s illustraties hebben een kinderlijke stijl met een sterke lijnvoering. Ze bedenkt mooie kleurcombinaties en in elke illustratie is een verhaal te vinden. Haar tekenstijl is vrolijk en vaak zit er een vleugje humor in verwerkt. Haar werk lijkt vaak simpel, maar achter elk stuk zit een gedachte of concept.

Veel detail en verfijning valt te ontdekken in haar werk. *‘Ik probeer mijzelf uit te dagen om vernieuwing in mijn werk te brengen en een goed concept te bedenken. Een goed idee is makkelijker uit te werken naar een mooi product dan een mooi product om te buigen naar een goed idee.’*

Kok wil interactie met de kijker door ze te verblijden en te laten genieten van de schoonheid van haar werk, of door ze te prikkelen om na te denken. Haar werk is vrij uiteenlopend; verschillende toepassingen en materialen zijn vindbaar in haar portfolio, want eigenlijk kan ze overal wel haar creativiteit in kwijt.

Kok organiseerde een expositie genaamd ‘Young Talent Popping Up’ in Utrecht met twee collega-illustratoren en maakte, kaboutermutsen voor Into the Woods Festival. Ook zijn haar illustraties een onderdeel in de rondleiding van boerderij ‘Het gagelgat’ van Stichting de Paardenkamp.

Nog tijdens haar periode op de middelbare school stond haar besluit vast dat ze naar de kunstacademie wilde.

In 2007 heeft ze toelatingsexamen gedaan voor Illustration Design op de Hogeschool van de Kunsten in Utrecht en beeindigde na vier jaar succesvol deze opleiding met een afstudeerwerk over verpakkingsmateriaal. Ze maakte

hiervoor een boek waarin ze een ideaal beeld schepte over hernieuwbare verpakkingen, een project waarvoor ze papier maakte van diverse gewassen. Dit was de aanleiding voor haar volgende stap als vormgever.

Na een jaar als freelance illustrator actief te zijn geweest, en heel wat exposities en opdrachten te hebben uitgevoerd, is Kok haar fascinatie voor Packaging Design gaan uitdiepen. Ze is een Postgraduate Brand&Packaging Design gaan volgen op de Sint Lucas academie in Gent en plakte er een werkstage bij PROUDdesign aan vast.

Haar toekomst ziet ze positief in; *‘Ik zie wel waar ik uiteindelijk zal belanden, zolang ik er maar gelukkig van word.’* Idealiter start ze met een ander een bedrijfje, want individueel werken vindt Kok ‘ook maar zo alleen’.

‘Het is belangrijk om te kunnen sparren met collega’s zodat je opbouwende kritiek kunt omzetten tot een beter resultaat. Op die manier groei je sneller en blijf je alert, maar in een team werken is natuurlijk ook gezelliger.’

De komende tijd probeert Kok eerst nog een stap te maken in de wereld van Packaging Design.



Robin Meyer

SCHILDER

Men neme minimaal één week aan beeldspektakel en laat dit bezinken.

Isoleer het residu. Bevraag en orden het op zijn zegingskracht.

Laat dit verder garen tot het begint te jeuken. Ontwikkel in de tussentijd een strategie. Wees voorbereid op het gevecht.

Zorg voor een geschikt slagveld. Schilder en ken geen genade. Ontdoe het beeld van oude idealen en verdere afleidingen tot uitsluitend vorm en structuur overblijven.

Laat het proces de koers dicteren. Let op! Het beeld wil niks anders bereiken dan zichzelf. De verf, de schilder en het geschilderde moeten onlosmakelijk samenkomen in een propaganda zonder ideaal.

Ga door tot er een dwingende doch lege huls van spektakel overblijft.



Frank Meppelink



Een schilderij als herinterpretatie bevat een relatie tussen punten op het object en punten op het geschilderde beeld. Deze relatie abstraheert de punten van de werkzame krachten waaruit zij emergeert. Zij wordt geabstraheerd van haar totale spel; haar totale samenhang. Deze relatie ontvouwt zich door herinnering en herkenning waardoor deze relatie een combinatie aangaat met concepten. De relatie wordt in het geheugen gerepresenteerd onder hetzelfde concept wat er voor zorgt dat wij een herhaling ervaren die de verschillen in zich opneemt. Deze verschijningen als representaties zijn als blokkades, muren, als maskers voor het ondoorliggende, zoals een gelaat voor een psychologie. Deze blokkades zijn met de middelen waarmee wij verschijningen construeren ondoorgrondbaar en onpenetreerbaar.

De herhaling is een drogbeeld, die Frank met zijn werk wil construeren om het zo in de ervaring van het subject te vullen met leven. De geschilderde verschijning wil hij vervolgens deels ontnemen van zijn herhaling en vulling, door tekenen te geven van andere maskers die in tegenspraak zijn met hetgeen wat herhaald wordt.



Pixelkaiju



Het verhaal begon op een donkere stormachtige nacht. Jordy struikelde over de Barbiejeep van zijn broer, viel en prikte zijn hand aan een magisch blauw potlood. Wat goedkope special effects later en zijn illustratieve superkrachten waren geboren.

Dat verhaal gaat de ronde, maar is niet perse waar. Geloof wat je wilt geloven, maar het volgende is het geval:

Jordy te Braak. Illustrator, characterdesigner en toydesigner. Eigenlijk vooral creatief en beeldend met een hoog gebruik aan monsterachtige fantasierijke figuren.

Veel inspiratie komt uit de popcultuur, met vooral een knipoog naar cartoons en comics.

Dat laatste wil hij ook als blauwdruk meenemen in het werk dat hij voor blueprint - blauwdruk gaat maken. Als blauwdruk het Kaiju (japans woord voor vreemd wezen) character van Pixelkaiju. Tevens een eerbetoon aan de rijke wereld van strips en cartoons.



Corine Zomer



Één van de betekenissen van Blauwdruk is: Oorspronkelijk wetsvoorstel waarin de basis wordt gelegd voor de uiteindelijke wet. Natuurwetten zoals zwaartekracht en drukkracht beschouwt Zomer als een recht van de kunstenaar. Het is de conditie waarin het werk ontstaat. De wetten hebben constant inspraak op de vorm van het object. Ze zijn het recht van de sculptuur, het gereedschap van de maker.

‘Waswiel (Lex Naturae)’ is het werk dat in KAdE zal staan. Het sculptuur heeft veel weg van een waterrad. Terwijl het wiel ronddraait stroomt er vloeibare was op. Dat was stolt en neemt zo geleidelijk steeds meer ruimte in. Het wiel groeit en bereikt de grenzen van de ruimte. Het loopt er op vast. Wat er te zien is, is een gestolde beweging, het einde van een proces, de samenwerking van de maker en haar natuurrechten.



Bernd Oschelda

Bernd Oschelda (1980) is een moderne graficus die zichzelf heeft aangeleerd het beste uit huidige analoge & digitale technieken te halen. Zo maakt hij vooral ’s nachts zogenaamde lichtschilderijen. Het witte canvas wordt ingeruild door een camera, een medium dat het doek een zwarte ondergrond geeft. Zijn penselen bestaan uit zelfgemaakte lampen en kunstmatig licht. Door de soms zeer lange sluitertijd van de camera kan Oschelda ongezien experimenteren, op zoek naar het sterkst mogelijke beeld.

Oschelda gebruikt geen Photoshop om het beeld te manipuleren, alles gebeurt ‘in de camera’. Oschelda begon zijn carrière met veelal abstract werk en begon een zoektocht naar de reactie van licht. Door verschillende samenwerkingen met artiesten van diverse disciplines, kreeg zijn werk toch meer houvast. Verhaal of bedoeling is niet belangrijk, die mag de kijker zelf invullen. Graag ziet Oschelda samenwerkingen tegemoet met Duitse & Franse lichtschilders, om zo kennis & inspiratie te delen.

FOTOGRAAF



ROB SCHOLTE BEANTWOORDT VRAGEN VAN DIT IS KUNST,
OP DE WEBLOG KUNSTKUNSTKANTOOR.BLOGSPOT.NL

BEELDEND KUNSTENAAR ROB SCHOLTE WORDT OP 1 JUNI 1958

GEBOREN IN AMSTERDAM. VAN 1977 TOT 1982 STUDEERT HIJ AAN

DE GERRIT RIETVELD ACADEMIE. ZIJN EERSTE SHOWS MAAKT HIJ

BIJ KUNSTENAARSINITIATIEF W139. WERKEN VAN SCHOLTE ZIJN

IN 1987 TE ZIEN OP DE DOCUMENTA IN KASSEL. IN 1990 RICHT HIJ

HET NEDERLANDSE PAVILJOEN OP DE BIËNNALE VAN VENETIË IN.

ZIJN GROOTSTE OPDRACHT, BEGIN JAREN NEGENTIG, IS EEN 1200

VIERKANTE METER GROTE WAND- EN PLAFONDSCHILDERING

MET BIJHORENDE MOZAÏEKVLOER IN DE REPLICA VAN HUIS TEN

BOSCH IN NAGASAKI. SCHOLTE WOONT BIJNA 20 JAAR IN HET

BUITENLAND, EERST IN BRUSSEL EN DAN OP TENERIFE. IN 2003

KEERT HIJ TERUG NAAR NEDERLAND.

Autonome kunst is een hardnekkig waanidee

DIT IS KUNST: Tegenwoordig struikel je in bijna iedere stad over een tentoonstelling van pas afgestudeerde beeldend kunstenaars. Het is een nogal platgetreden pad. Blijkbaar is er geld voor. Dus houdt bijna ieder kunstcentrum zich er mee bezig. Van echt enthousiasme voor jonge beeldend kunstenaars, en beeldende kunst überhaupt, lijkt tegenwoordig echter weinig sprake. Er heerst een wat lauwe stemming. In uw tijd was dat anders. U studeerde in 1982 af. In Europa en Amerika heerste voor het eerst sinds de Tweede Wereldoorlog een zeer ernstige economische crisis en op beide continenten bestond grote twijfel aan de houdbaarheid van de filosofische uitgangspunten van de Verlichting en het Modernisme. Niettemin heerste er onder de generatie waartoe u behoorde eind jaren zeventig, begin jaren tachtig een grote dadendrang en een geloof in kunst. Dat ontging ook de buitenwereld niet. Nog geen vijf jaar nadat u afstudeerde werd u uitgenodigd om deel te nemen aan de Documenta in Kassel en in 1990 werd u gevraagd om het Nederlandse paviljoen op de Biënnale van Venetië in te richten. Wat is er volgens u gebeurd waardoor de houding tegenover kunst zo is veranderd?

ROB SCHOLTE: U schrijft in uw vraag hoe het komt, dat de houding tegenover kunst zo veranderd is, dat ‘van echt enthousiasme voor jonge beeldend kunstenaars, en beeldende kunst tegenwoordig weinig sprake lijkt’. Er heerst een wat lauwe stemming. In ‘mijn’ tijd was dat anders. Is dat wel zo? Kunt u dit zo eenvoudig aannemen? Wat is enthousiasme? Wat is echt enthousiasme? Wat is echt? Jonge kunst en kunstenaars blijven niet altijd jong of kunstenaar. Wat is mijn tijd? Toen of nu? Of straks? De kunst, jong of oud, kan niet groter zijn, dan de tijd waarin ze leeft. Laten we alles stromen, dan ontdekken we, dat de steen, die we in de rivier gooien elke keer anders is van vorm, formaat en herkomst, evenals de kracht en nauwkeurigheid van onze worp, die keer op keer verschilt en dat de rivier, waarin de steen plonst, elke keer een andere is. We kunnen constateren, dat de rol, die kunst door de jaren heen speelt, onderhevig is aan soortgelijke machinaties als de rest van de wereld.

In 1980 kocht ik mijn eerste Macintosh Plus-computer met 40 Mb hard disk en daarna, in 1988, kocht ik mijn eerste faxmachine. Uitnodigingen voor tentoonstellingen werden handmatig verstuurd via de post. De technische reproduceerbaarheid vergemakkelijkte en versnelde jaarlijks. Nu mailen we, zoals ik nu doe aan u en publiceert u het online onder het latent aanwezige oog van een publiek, dat in aantal zo groot kan zijn als de gehele wereldbevolking, mits in het bezit van een digitale aansluiting en voldoende beheersing van de Nederlandse taal.

Alvin Toffler schreef in zijn boek The third wave, dat macht zich op drie manieren handhaaft. Hetzij door geweld, hetzij door geld, hetzij door kennis. Of beter door het onthouden van kennis. De verspreiding en toegankelijkheid van de beschikbare informatie heeft sinds de aankoop van mijn computer en fax een grote vlucht genomen. De machtspiramide is inmiddels onherstelbaar aangetast door het internet. Tegelijk heeft de alom beschikbaarheid van de informatie geestelijke luiheid tot gevolg. Waarom zou ik parate kennis omtrent een onderwerp hebben als die info met de druk op de Search-knop beschikbaar is? De Winkler-Prins is ingeruild voor Wikipedia. Bibliotheken dumpen inmiddels alle boeken en CD’s, die langer dan vijf jaar niet zijn uitgeleend.

Ik prijs me gelukkig de laatste kunstenaar van het analoge tijdperk te zijn. Mijn handmatige schilderkunst is de introductie tot het huidige tijdperk geweest. Ik werk als schilder unplugged. Mijn werk dealt met de gevolgen van de digitale reproductie en neemt dat tot onderwerp, zoals uniciteit, reproductie, copyright, paradox, repetitie, geschiedenis, reclame, geweld en seksualiteit. Kortom de omgekeerde wereld, waarin we momenteel leven. Openbaar is privé geworden en privé openbaar. Om natuur en tegennatuurlijkheid hiervan te illustreren leef ik mijn leven en maak ik mijn kunst. How famous boys became great men. Rusland heeft de koude oorlog gewonnen.

DIT IS KUNST: *De bijeenkomst van DIT IS KUNST op 31 oktober 2013 gaat over de houding die jonge kunstenaars innemen tegenover de kunstgeschiedenis en de traditie. Moet je die in ere houden of juist zo snel mogelijk vergeten? Uw loopbaan als kunstenaar lijkt gebaseerd op drie dingen: ten eerste vakmanschap, ten tweede kennis en liefde voor de kunst uit het verleden, en ten derde een functioneel gebrek aan ontzag voor de conventies van de kunstwereld. Zijn die drie kenmerken in uw ogen nodig om een fatsoenlijk kunstenaar te worden en treft u ze nog in voldoende mate aan bij jonge kunstenaar?*

ROB SCHOLTE: U vleit me. In de hoop dat ik het stuk kaas uit mijn mond laat vallen.

Laat ik beginnen u te vertellen over het ont-moeten. In de zin van iets niet moeten. Kunst moet dit, kunst moet dat. Kunst moet helemaal niks. Willen is kunnen.

U vraagt mij of de drie door u genoemde eigenschappen, die u meent in mij en mijn werk aan te treffen, nodig zijn om een fatsoenlijk kunstenaar te worden.

Welnu, vele wegen leiden naar Rome. Het lijkt mij wel fatsoenlijk om aan te nemen, dat fatsoenlijke kunstenaars zelf heel goed kunnen bedenken welke eigenschappen zij nodig hebben als voorwaarde om hun kunst te kunnen maken.

Dan even over uw aanduiding fatsoenlijk. Misschien is fatsoen in alle opzichten niet de juiste graadmeter.

In de wereld van de kunst domineren veel onfatsoenlijke mensen, zowel kunstenaars als bobo’s, die aanzien genieten door macht of andersom, macht door aanzien.

Evenals daar fatsoenlijke kunstenaarsmensen zijn met kunst, die onfatsoenlijk is, want het aanzien niet waard.

Onfatsoenlijke kunst van onfatsoenlijke kunstenaarsmensen komt heel veel voor.

Tobie van Putten

Tobie van Putten (1996) is met zijn jonge jaren al hard op weg om zich te vestigen als ware kunstenaar. Zijn illustraties zijn geïnspireerd door alledaagse dingen, en beelden herkenbare situaties of objecten uit. Deze zijn altijd gekenmerkt door de unieke stijl van van Putten, die vaak geometrische figuren gebruikt die zijn illustraties als een mozaïek in elkaar zet.

Op het moment studeert van Putten aan het Grafisch Lyceum in Utrecht. Hier leert hij de basistechnieken die hem verder zullen helpen in de ontwikkeling tot zelfstandig kunstenaar. Met kleinere exposities in Amersfoort, waar van Putten ook woonachtig is, leert hij de kneepjes van het vak. Tijdens tentoonstellingen in Amersfoort leert hij voor verschillende situaties werk te leveren, passend bij het thema van het evenement. Enkele voorbeelden van exposities van van Putten zijn festival IAMTHECITY, de Haren Majesteit en BLOKfest.

Tobie staat bij Blueprint-blauwdruk in de startblokken. Hij tilt aan de zijlijn alvast een tipje van zijn sluier op.





Er bestaan, hoewel zeldzaam, enkele fatsoenlijke mensen, die fatsoenlijke kunst maken.

Nogmaals de drie eigenschappen iets nader bekeken: vakmanschap, kennis van (en liefde voor) kunst en een functioneel gebrek aan ontzag voor de conventies van de kunstwereld.

-Vakmanschap, ja, in alle gevallen. Opgevat als een juist zelfbeeld van vak en man.

-Kennis (zie antwoord 1) en liefde. Alleen wel met dien verstande, dat onwetendheid (1 van de 7 hoofdzonden) en haat in het verleden ook fatsoenlijke kunstwerken hebben opgeleverd, dat wil zeggen op indringende wijze getuigenis hebben gedaan van gemoedstoestanden en/of uitstekend het gebrek aan inzichten konden verbeelden.

-Een functioneel gebrek aan ontzag voor conventies van de kunstwereld. Het besef van de reden voor de verschillende conventies in kunst en wereld leidt terecht tot ontzag of naar een al dan niet functioneel gebrek daaraan. Beide resulterende houdingen kunnen een fatsoenlijk of onfatsoenlijk kunstwerk tot gevolg hebben.

Ik tref alle drie van de besproken eigenschappen aan in jonge kunstenaars. Tegelijk mis ik ze alle drie volledig.

DIT IS KUNST: *Er wordt gezegd dat u het streven van kunstenaars naar autonomie en de gedachte van zogenaamde autonome kunst tot de categorie van de waanideeën rekent. Is dat zo en waarom?*

ROB SCHOLTE: Inderdaad is het idee van autonome kunst een hardnekkig waanidee, dat vooral op de hogescholen en academies wordt ingezet om de a-sociale, alleen op zichzelf betrokken leegte, zoals waargenomen vanuit ivoren torens, te rechtvaardigen.

Autonomie wordt vaak ingezet als theoretische onderbouwing voor de afwezigheid van enige relatie tot kunst- en de gewone wereld bij veel kunstdocenten, die het onmiddellijk gevolg is van de zekerheid van het jarenlange leraren-bestaan. Met autonomie wordt willens en wetens uit zelfbescherming de vervreemding van de kunstenaarspraktijk aan kunststudenten doorgegeven met alle rampzalige gevolgen van dien.

Niemand is autonoom, want iedereen is autonoom. Alle kunst beweegt zich in een veld van betekenissen en condities.

De autonomie-idee is onderdeel van de ouderwetse modernistische geschiedenisopvatting, die nog steeds wat na pruttelt. Van appelboom naar boogie-woogie.

Autonomen vergeten het heen en weer van retrospectief hergebruik met als consequentie de postmoderniteit van alle betekenis.

Contrapunt, meneer.

Niet alleen binnen een kunstwerk, maar ook tussen kunstwerken onderling.

Daarom hier de herinnering aan een werk van de goeroe voor veel autonomen Lawrence Wiener, zoals geplaatst bij documenta 7 op het fries van het Fridericianum: vele



farbige Dingen nebeneinander angeordnet - bilden eine Reihe vieler farbiger Dinge.

DIT IS KUNST: *Wat vindt u van de uitspraak van de schrijver Thomas Rosenboom dat als je ongelukkig wilt worden in het leven, je met een matig talent het kunstvak in moet gaan?*

ROB SCHOLTE: Ik vind de uitspraak van Thomas Roosenboom, dat je als je ongelukkig wilt worden in het leven, je met een matig talent het kunstvak in moet gaan, boud en in principe juist.

Talent is een ruwe diamant. Te slijpen en te breken. In matig- en onmatigheid. Belangrijkste probleem blijft de succesvolle imprint van de schets, die in de media gegeven wordt van een succesvol kunstenaar (roem, geld en daaruit voortvloeiende seksuele aantrekkingskracht), waardoor deze status begerenswaardig wordt. Dit succes bereiken is het doel geworden van de meeste beginnende kunstenaars. die daardoor de weg, die naar succes leidt of mogelijk heel ergens anders naar toe, dreigen te vergeten.

Tristan Tzara schreef niet voor niks, dat het doel van de weg de bloem is, die met je meeloopt.

The Power van de Flower. Hier en nu.

Heeft dat licht duisternis nodig?

Oké, hopende uw vragen min of meer beantwoord te hebben, sluit ik met deze retorische vraag,

Rob Scholte.



Krista Israël vanaf 10 januari in de StadsGalerij

Jeugdherinneringen, kwetsbaarheid en kracht zijn onderwerpen in de nieuwste werken van Krista Israël. Met de eigenschappen en tegenstrijdigheden van het materiaal glas (sterk-kwetsbaar, transparant-opaque, kleurrijk-kleurloos, zacht-hard) en de verschillende technieken, benadrukt zij haar ideeën en gevoelens. ‘Taking my coat off’, één van de werken die zij maakte voor haar afstuderen, is geselecteerd voor Coburg Glas Preis 2014, een prestigieuze competitie voor hedendaagse glaskunst.

De StadsGalerij heeft voorlopig domicilie in de kamer van de wethouder voor cultuur en presenteert daar werk van Amersfoortse kunstenaars. De wethouder maakt zich sterk om als ambassadeur van deze kunstenaars het werk onder de aandacht te brengen bij alle bezoekers van het stadhuis. Het bekijken van de tentoonstelling is niet slechts voorbehouden aan gasten van het stadhuis. Een keer in de week is de ruimte ook publiekelijk toegankelijk.

Het werk van KRISTA is op iedere vrijdag te bekijken tussen 15:00 en 16:00 uur.
Stadhuis, Stadhuisplein 1, Amersfoort



IN JANUARI BIJ HAREN MAJESTEIT:

Maarten Brussee

Na Australië te hebben verkent op een vissersboot, een poging te hebben gedaan om psychiatrische verpleegkundige te worden om vervolgens interieur ontwerp te gaan studeren in Zwolle is Maarten Brussee nu bezig met zijn studie product design aan de HKU. Hij zit in zijn tweede jaar en werkt graag vanuit mechaniek, techniek en filosofie. Per project of onderwerp zoekt hij uit welk medium en welke methode gepast is. Bij het ene project voert het design of de afwerking de boventoon en bij het volgende project laat hij het uiterlijk totaal door het materiaal of de techniek bepalen. Tijdens zijn eerst solo expositie in de Haren Majesteit die 19 Januari te zien zal zijn laat Brussee een aantal producten zien die voort zijn gekomen uit het thema vergankelijkheid. Waarbij hij zichzelf vragen stelde over de plaats van vergankelijkheid binnen de huidige samenleving. Zijn visie op de moderne beleving van het vergaan van dingen en vooral de ontkenning hiervan, komen terug in eenvoudige doch herkenbare objecten zoals een bijvoorbeeld een lamp en een klok.



Haren Majesteit

Lievevrouwestraat 27
Amersfoort

open tijdens werkdagen

Opening:
zondag 19 januari
16:00 uur

DE OBSERVANT

9 JANUARI TOT 27 FEBRUARI:

Frank Meppelink

Frank Meppelink is een van de deelnemers aan blueprint - blauwdruk. Zijn ‘blauwdruk’ krijgt u op 15 februari te zien. De Observant biedt Amersfoort alvast een voorproef van de kwaliteiten van zijn werk. Al bij zijn afstuderen mocht hij de Jan Zumbink Prijs in ontvangst nemen!



De Observant

Stadhuisplein 7
Amersfoort

open tijdens werkdagen

Colofon



ONLINE (KUNST)BOEKEN UIT AMERSFOORT

www.lokaal5.com

STADSGALERIJ

De stichting StadsGalerij is de uitgeefster van de StaaikaartKUNSTENKrant. De StaaikaartKUNSTENKrant verschijnt onregelmatig 3 x per jaar.

CORRESPONDENTIEADRES:

Arnhemseweg 41, 3817 CA Amersfoort

WEBADRES:

www.stadsgalerij.nl

www.staalkaartkunstenkrant.nl

SPONSOR KUNST
AMERSFOORT E.O.



maak amersfoort bruisend en levendig!
financier amersfoortse kunst- en cultuurprojecten!

www.sponsorkunst.nl
www.amersfoortscultuurfonds.nl